

Birkerød Rideforening

Turistvej 175

3460 Birkerød

Tlf. 45 81 17 50 E-mail: kontor@b-r-f.dk

Astrid Vermehren Mitens

Mig, mig selv og mit liv

Navn ~ Astrid Christine Vermehren Mitens

Fødselsdagen ~ 16. marts 1995, altså er jeg fisk

Yndlingsfarven ~ alt der er lyserød eller sølvfarvet er godt

Yndlingscitat ~ "Giv slip på din fortid for at møde din fremtid"

Hvad jeg laver på en hverdag ~ Går i skole, er hos hesten, rider undervisning, snakker med folk (rigtig meget), slasker lidt rundt, roder, arbejder, lektier, tv, og er sammen med min Mutti

Alt det med heste har altid fyldt i mit liv. Jeg boede de første rigtig mange år nede ved Furesø og kunne fra mit værelse se rideskolen. Jeg blev passet hver onsdag af en pige, der havde pony (senere hest) oppe på BRF, og derfor blev jeg også hurtigt interesseret.

Astrid og Rubina

Milo

Inden jeg blev 5 år begyndte jeg at ride. Det første år oppe på Frederiksværk Rideklub, men efter et år kom jeg så til BRF. Der begyndte jeg at gå på mandagsholdet med Rebecca som underviser. Hun lærte mig det meste. Lige fra at man ikke måtte skrike, når den "store, vilde og farlige" hvide hest blev vild til, at man skulle rejse sig op, når man blev smidt af. En gang i mellem blev jeg da også smidt af, og så uheldig som jeg var (og stadig er), brækkede jeg en gang et kraveben. Gang på gang gennem min ridetid har jeg bevist, at jeg skulle have valgt en anden sportsgren, hvor man ikke kan komme så meget til skade. Men ridning havde jeg valgt, og det er det, jeg holder mig til.

I mange år red jeg på mandagsholdet, og til hvert udklædningsstævne var holdet næsten altid udklædt som prinsesser. Dette var en ting, jeg specielt var vild med – alt det lyserøde og sådan...

Da mine forældre i 2006 blev skilt, besluttede min mor, at jeg kunne få en hest. Der gik ikke ret længe før jeg fandt min øjsten.

Den 15. september 2006 fik jeg hesten Mr. Lord kaldet Milo.

Jeg var så lykkelig som nogen kunne være. Desværre passede ordsproget lykke varer ikke for-

Birkerød Rideforening

Turistvej 175

3460 Birkerød

Tlf. 45 81 17 50 E-mail: kontor@b-r-f.dk

evig. Min hest blev efter 2½ måned mærkelig, og den 2. januar styrtede/væltede vi i ridehuset. Jeg gik på krykker i nogle uger, men hesten slap desværre ikke så nemt og hurtigt.

Milo stod i nogle måneder og skulle så i gang igen, men denne gang blev det ikke meget bedre. I næsten 1½ år var Milo syg, og i januar 2008 tog jeg den svære beslutning at lade Milo aflive. Dette skete den 7. februar 2008 og var nok en af de værste dage i mit liv. Samtidig var dagen meget smuk. Solen skinnede, og der var helt vindstille. Milo var glad, og jeg lavede sammen med min mor en fletning af en del af hans man, som jeg stadig har i dag. Folk omkring mig var utroligt søde og hjalp mig med at 1) komme mig over Milo, men 2) også finde en ny hest.

I en måned kørte min mor og jeg land og rige rundt. Vi prøvede i alt 17 forskellige heste— Rubina Imhoff var nr. 15. Hun var min nye stjerne, men hurtigt blev der problemer. Hun havde en follikel og var derudover hormonelt forstyrret. Hun fik hormoner i 21 dage, og derefter var vejen frem en lang kamp. Jeanne, som var (og stadig er) min underviser, red Hoppen i 8 lange uger, og derefter begyndte alt at blive bedre. Jeg fik en part på Hoppen. Giusi, som hun hed, red Hoppen til klubmesterskabet i en LA1-A til 70,0%, hvilke gjorde dem til klubmestre.

Jeg selv begyndte også at ride nogle stævner, og

Rubina

det gik godt. Nogen gang RIGTIG godt og andre gange lidt mindre godt. Da Hoppen og jeg debuterede i vores første distrikt-LA1, blev vi nr. 4 eller nr. 5 ud af 28, og det var en af de største dage i mit liv. Hoppen blev bedre og bedre, men så gik det galt. Den søde superstjerne fik ondt i ryggen og bagbenet og måtte mange gange behandles, og alt gik godt igen.

Vi red stævner, vi red sammen og vi hyggede os... Men så gik det galt igen. Denne gang var det mig, det gik udover. Hesten valgte at kaste mig af nede på den nedre undedørsbane, og så gik turen af sted med ambulance. Heldigvis havde jeg kun lammet nogle muskler med slaget og skadet nogle nerver, men der var nok til at gøre mig rigtig nervøs for at ride udenfor. Men godt for mig, var folk søde til at hjælpe mig, og sammen med Jeanne og co. kom jeg ud og ride udendørs igen.

MEN så skulle det jo lige gå galt igen. Denne gang var det slemt, og vi frygtede, at Hoppen ikke kunne være ridehest mere. I noget tid snakkede vi med Doktor Jens om, hvad man så kunne og ikke kunne, og det var der, Jeanne kom med en ide. Rubina skulle longeres med pessoline i 4-5 uger, og så kunne vi prøve at ride igen. Det virkede. Hoppen kunne fortsætte som ridehest.

Måske lyder det som om, min dejlige superstjerne kun har været syg, men tværtimod. Den hest har været perfekt. Jeg nyder hver dag at kunne komme ned til hende, og så er hun der med et vrinsk, når hun ser/hører mig. Håbet er, at Rubina og jeg når at ride MB i dressur, før hun er slidt op. Lige nu rider vi noget LA2-(vi skal starte vores første LA4 lige om snart).

Hvis I vil finde mig på BRF – se efter en pige på omkring 173,5 med lyst hår og noget lyserødt på